

Kollektivism eller individualisme

Gjennom de senere år har vi sett at organisasjonstilhørigheten er blitt erstattet av ungdommelig tro på at man best kan ordne opp selv. Da «IT-boblen» sprakk, var det imidlertid enkelte som våknet og søkte tilbake til fellesskapet. Kanskje er trenden nå i ferd med å snu.

Tannlegeforeningen har en stor utfordring hvis medlemstilhørigheten skal opprettholdes på dagens nivå. Det er ingen selvfølge at 96 % av Norges tannleger skal forbli medlemmer i NTF. Man kan selvfølgelig spørre hvorvidt dette er viktig, og jeg vil straks svare et rungende JA! Fire tusen yrkesaktive tannleger er ingen stor pressgruppe hver for seg, men i fellesskap blir vi hørt. Mange politiske beslutninger får innvirkning på vår hverdag, og da er det viktig at vi står samlet om de signaler vi ønsker å sende, selv om ikke alle våre medlemmer til enhver tid er enige.

Vi som forsøker å arbeide for dette fellesskapet på kort og lengre sikt, registrerer selvfølgelig frustrasjon hos dem som opplever våre utspill som uheldige. Vi har en sammensatt medlemsmasse med til dels svært forskjellige interesser, og det er urealistisk å tro at man kan tale alles sak til enhver tid.

Da Akademikerne satset på lokale og individuelle forhandlinger, gikk organisasjonsgiganten LO imot så det sang. Men tidene har forandret seg og Akademikerne vant frem med sitt syn. NTF støttet dette, men det er jo ikke unaturlig om enkelte offentlig ansatte medlemmer stiller spørsmål ved verdien av foreningsmedlemskapet etter en slik omveltning.

Goodwill er et begrep som har satt sinnene i kok i deler av vår private sektor. Informasjonen i NTFs Håndbok er blitt sett på som standardiserende i så måte. Vi skal være særdeles forsiktige med å danne bransjenormer i slike spørsmål. I de senere år har det også vært ført saker for retten slik at en viss

rettspraksis synes å foreligge. Jeg nøyer meg i denne sammenheng med å konstatere at forventningen til goodwillens størrelse henger sammen med situasjonen tannlegen befinner seg i. Den som selger sin virksomhet til eget AS har helt andre ønsker enn den som står i skilsmisseforhandlinger...

Merverdiavgift på utleie av tannlegeutstyr med mer har vakt alt annet enn begeistring i våre rekker, og vi har arbeidet for et bransjefritak. Både vår valgte strategi og målsettingen for arbeidet har vært omdiskutert internt, og enkelte av våre medlemmer kan muligens se seg tjent med en slik avgift. Ikke desto mindre har hovedstyret i samarbeid med sekretariatet forsøkt å manøvrere til fellesskapets beste. Saken er ikke avklart, og vi må stå sammen og være tydelige når Finansdepartementet sender sitt forslag ut på høring. Stortinget må oppleve klar og entydig tale fra vår kant dersom tannlegenes syn skal bli vektlagt.

Nylig så Praksiseierforeningen dagens lys. Den er selvsagt opptatt av praksiseiernes interesser, enten det gjelder utleiekontrakter og pris eller salgsverdi for praksiser som skal avhendes. Blant våre medlemmer har vi også leietakere i privat sektor samt ansatte både offentlig og privat. Man kan lett se at det vil være kryssende interesser i NTFs medlemsmasse, og enkelte har sågar «lokket» med å starte en Yngre tannlegers forening.

Da Helsedepartementet den 1. oktober i fjor innførte trygderefusjon til rehabilitering for periodontittpasientene, holdt man på kravet om at behandling med implantater skal utføres av tannleger med spesialkompetanse. Dermed etablerte man en situasjon der et ukjent antall kompetente tannleger ikke kunne tilby pasientene i sine distrikter slik refusjonsberettiget behandling. En ny interessegruppe, denne gang for implantologikyndige

tannleger, har naturlig nok sett dagens lys. NTF ønsker å bidra til at kompetente medlemmer kan tilby moderne kvalitetsbehandling til befolkningen og at tilbudet kan bli så landsdekkende som mulig.

Vårt etiske regelverk stiller også enkelte krav til oss. Ikke mange faktisk, men ett av dem er at vi skal ta del i vaktordninger i tilfeller der lokalforeningen (NTF) har fremforhandlet en avtale med fylkestannlegen. Strengt tatt kan dette hevdes å være et offentlig anliggende. Hvorfor skal man da være med i en forening som pålegger en slike ulemper? Selvfølgelig kan vi snu dette spørsmålet og hevde at en slik ordning der vi svært sjelden behøver å delta, faktisk bidrar til at vi ikke må stille opp i tide eller utide for egne akuttpasienter som loven faktisk pålegger oss å gi et tilbud til. Det er imidlertid også viktig for vår troverdighet og standens anseelse at vi stiller opp en sjelden gang, og på den måten forhindrer gjentatt negativ medieomtale som er med på å svekke vårt omdømme i befolkningen.

Vi som er tillitsvalgte, må sikkert bli flinkere til å informere om bakgrunnen for våre valg på medlemmenes vegne, og vi ønsker alle velkommen til å ta del i arbeidet. Hovedstyrets protokoller legges nå ut på nettstedets medlemssider, og ingenting ville glede oss mer enn henvendelser fra medlemmene. Alle skal oppleve å bli hørt av foreningen, men foreningens standpunkt i enkeltsaker vil nødvendigvis bygge på flertallets syn. Det er den demokratiske kostnaden mindretallet må være villig til å betale. Alternativet er nemlig å stå alene eller i et lite fellesskap uten politisk gjennomslagskraft.

Carl Christian Bjelke